

I-au stat, apoi, regizorului foarte aproape acei de pe urmă — cei dinții, interpreți: o largă paletă de culori temperamentale, de compoziții sau proiecții tipologice, mareindu-se fiecare în parte și, în același timp, integrându-se fără ambiții competitive sintezei finale, alternând dezvoltat freacățul comic cu unduirea lirică, grotescul cu grațiosul, gravul cu șarja satirică. Dan Dobre și Melania Niculescu au „făcut” cuplul de sănătate și vigoare morală al soților Ion și Puica, pe liniile de aparent extreme psihologii care-i leagă: unul, ponderat și rezervat în gesturi, vădit pătruns de simțul răspunderilor sociale, care-i interzice efuziile zgomotoase; cealaltă, dimpotrivă, manifestând cu alerte ingenuă, nesofisticată de poziția socială a soțului, o cumsecădenie primară, tinetura de stridentă dar nevinovată pete de vulgaritate, în rolul de bună gospodină și nevestă, ce-l joacă, amândoi, descoperind ca pe niște râni ascunse, și apoi jertfând bunei lor conviețuirii, unul, o veche neîmplinire sentimentală, cealaltă, o tulburător-prăbușită conștiință frustrată. Virginia Iltia Marcu (Mara) a pătruns — catalizator în acest moment de crucială revelație a celor doi — cu argumentul cald al unei resemnări autodepășite, învăluind, firesc, prezența ei radiantă cu mireasma unui umor timid, dar superior și înțelept, jucând și schimbând dezvoltat apele amintirilor fără întoarcere cu cele împovărate de generozitatea renunțării. Trecerea ei, parcă parenetică, prin scenă a lăsat, totuși, o diră de poezie calmă — a graiului și a cuvintului — fixând în ambianța generală (rătăcită și căutându-se în propriile ei meandre) linia profundelor regăsiri cu sine. Pe alt plan, pe planul unei aspre drame a unui drum în viață primejduit de ratare, Mircea Andreescu, cu zestrea grea de culori și de lavă expresivă pe care o posedă, a risipit în rolul ciniului, totdeauna sigur pe sine, „stricător de cheful”, Gheorghe, vervă, acreală, sarcasm, știința creșterii în intensitate, pentru a pregăti astfel marele efect al prăbușirii în derută a eroului său. Prea puțin tratată dramatic de către autor, văzută mai degrabă ca o floare de stil la viața și convingerile „negre” ale soțului ei, rolul Sofiei a fost pentru Luminița Blănaru un handicap, rol demonstrativ de umbră. Ea l-a jucat ca atare, șters, dar fără a-l fi văduvit de o anume caracteristică luminoasă jucăușă a unei prezențe magnetice. O altă dramă a ratării (care, de data aceasta, se refuză și se salvează) a fost incarnată de Dan Săndulescu (Valentin). Dublată și de un bogat filon justițiar, linia acestui rol bivalent a fost urmărită de interpret șerpuitor, insinuant, cu vehemență și causticitate, cu umor și tristețe îndârjită, cu omenie rănită, într-o remarcabilă compoziție a eșecului care respinge iremediabilul. Două alte cupluri (poetul decepționat de propriile lui limite și căutându-se limanul unei cariere mai potrivite — Costache Babii; și soața acestuia, copleșită, dar nu dezamărită

de eșecul lui — Maya Andrieș; sportivul mândru pînă la ridicol de performanțele lui, dar trăind cu gravă seriozitate și răspundere în convingerea rostului lui social — Mihai Bălaș-Lujica, și, lângă el, o altă sportivă „ieșită din lot” — Constanța Comănoiu) au completat cu accente deosebite amestecul de speranțe, de elanuri, de realizări sau dezamăgiri, de noi opțiuni și noi orizonturi, care alcătuiește lumea întâlnirii de simbioză la „Veritas”. În această lume, Ion Jugureanu a adus prestația și o amabilă siguranță de sine; rolul lui este, poate, singurul, nu scutit de drame, dar în stare să le fi domolit. Un liant de utilă candoare comică — Gabriel Săndulescu — în acest spectacol, care, cum spuneam, stăpinit în genere de voie bună și lumină, nu se ferește să lase în urmă și o zonă adumbrită de meditație asupra vicțiilor și problemelor ei.

Florin Tornea

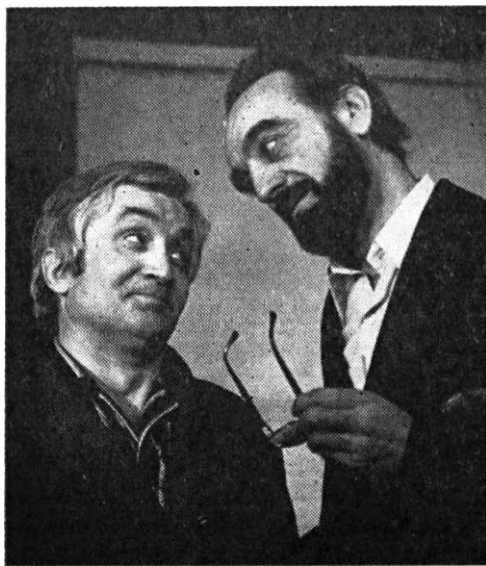
PS: Aflu că Teatrul Dramatic din Brașov se bucură de o nouă conducere. În persoana regizorului Eugen Mercus. Salutăm în noul director un vechi militant pentru exercitarea responsabilă a artei teatrale. Îl felicităm din toată inima, purtînd nădejdea că ambiția ce ne-a mărturisit-o fugară, de a continua și îmbogăți buna moștenire lăsată de Sică Alexandrescu, de a asigura în teatrul brașovean condițiile calității și de a-l proiecta spre un teatru de calitate, va fi însoțită și susținută de înțelegerea talentatei și harnicei echipe cu care pornește mai departe la drum. Îi urăm ca această ambiție să se traducă în roade reale și în tot atâtea succese.

TEATRUL DRAMATIC DIN BAI A MARE

■ ATENȚIE LA COTITURĂ!

de Méhes György

Într-un repertoriu dominat de tonalități grave, o comedie e nu numai bine primită, dar și necesară. Teatrul Dramatic din Baia Mare și-a propus pentru această stagiune un

Gheorghe Lazarovici (Print) și Vasile Constantinescu (Simion)

repertoriu de problematică majoră — am văzut, aici se joacă curent *Năpasta*, *Moartea unui comis-voiajor*, *Svejk în al doilea război mondial* — iar *Atenție la cotitură!*, ca și *Un milion pentru un suris*, sînt momentele de destindere așteptate.

Cu piesa lui Méhes György ne-am mai întîlnit, acum doi ani, la Teatrul Dramatic

Data premierei: 19 februarie 1976.
Regia: ȘTEFAN FARKAS. Scenografia: PAUL SALZBERGER.

Distribuția: VASILE CONSTANTINESCU (Simion); TZENKA VELCEVA BINDER (Maria); ADRIAN RĂTOI (Lazăr); JENY JURCĂ (Viola); ȘTEFAN PETRUCA (Victor); ION UȚĂ (Daniel); JENY PETRESCU (Doamna Ventel); ECATERINA SANDU (Miți); STELA FURCOVICI (Gina); GABRIELA CUC (Viorica); GHEORGHE LAZAROVICI (Print); TEOFIL TURTURICA (Cîntărel); IOAN NOGY (Ion).

din Brașov, în montarea (corectă și resemnată) a aceluiasi Ștefan Farkas. Piesa e amuzantă, dar hazul ei nu urcă prea sus și nu țintește prea departe, rareori satira își face loc: autorul ciupește cu amicitie, nu înțeapă decis și decisiv, totul e agreabil și plictisitor de prudent: un personaj situat la

o anumită treaptă socială, destul de înaltă ca să inspire și respect, dar și teamă, se accidentează conducîndu-și automobilul, și e spitalizat împreună cu pasagera lui. Care nu îi e soție. Care, se dovedește curînd, nu îi e nici amantă. De aici, din relația acestui personaj cu ceilalți din clinică, medici sau pacienți, din situația lui familială și socială — confuze — rezultă hazul. Haz întretinut, pe toată durata spectacolului, de nenumerate încurcături, toate ținînd să înfățișeze și să ia în deridere mici păcate omenești apucături nu prea onorabile, dar deloc grave, greșeli mărunte, lesne de îndreptat. Dar, a urma urmei, de ce am cere autorului mai mult decît și-a propus? Numai fiindcă e de constatat în general o absență a satirei puternice? Numai fiindcă alți dramaturgi, mai vehemenți, mai acizi, mai incisivi, nu sînt prezenți cu noi lucrări? Méhes György e, de cînd îl știm, un dramaturg de comedii cumsecade. Nici *Noi, bărbații*, nici *33 de scrisori anonime*, nici *Apartamentul cu bucluc* nu-l arată altfel. Să-i recunoaștem spiritul de observație a vieții de toate zilele, maliția, inventivitatea și să-i recunoaștem spectacolului băimărean meritele datorate în primul rînd actorilor. (Și mult mai puțin regiei lui Ștefan Farkas, care, de fapt, reeditează spectacolul brașovean pomenit mai sus, la rîndul lui, destul de cenușiu.)

Așadar, pe un caiet de regie enunțat sumar, dar într-un decor vesel, luminos și ingenios, semnat Paul Salzberger, se desfășoară agreabil, aleri, spectacolul trupei băimărene, în care, fără a străluci, se impun cîțiva interpreți cu certă vocație a comediei. Mi-a plăcut Gheorghe Lazarovici, interpretul lui Print, un personaj activ în trama piesei, detonator al conflictului (sau conflictelor) și raisonneur totodată, pe care actorul îl înfățișează cu amor, omenie, simplitate și cu o vagă umbră de tristețe proprie pacientului incurabil. Vasile Constantinescu îl interpretează pe „șeful” accidentat, cu reținere și sobrietate, subliniînd superioritatea reală a acestuia, datorată înțelepciunii și experienței de viață. O compoziție foarte reușită realizează Jeny Petrescu în rolul bătrînicii accidentate. Adrian Rătoi interpretează cu mult haz un inventator năuc și îndrăgostit. Ecaterina Sandu e o soră de clinică mai trecută și Stela Furcovici, o soră mai naivă, ambele, agreabile. Ștefan Petruca e interpretul unui medie carierist, singurul mai întunecat din galeria de personaje, și actorul îl înfățișează ca atare. Perechea lui — luminoasă, de astă dată — e medicul jucat de Ion Uță, care a depășit cu bine dificultățile impuse de interpretarea unui personaj sărăcăcios. Apariții corecte, în limitele oferite de personajele lor, au Tzenka Velceva Binder, Teofil Turturică și Jeny Jurcă.

V. M.